

A la cara

Albert Om i Alex Gallego

RETRATS QUE ENS RETRATEN

Pròleg de Carles Capdevila

Columna

RETRATS QUE ENS RETRATEN

A la cara

Albert Om i Alex Gallego

AMB PRÒLEG
DE CARLES CAPDEVILA

Columna

Primera edició: novembre del 2015

© Albert Om, 2015

© de les il·lustracions: Alex Gallego, 2015

© del pròleg: Carles Capdevila, 2015

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U.

Avinguda Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

www.columnaedicions.cat

ISBN: 978-84-664-2029-7

Dipòsit legal: B. 25.182-2015

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.

Imprès a: T. G. Soler

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qual- sevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

E S T E R

La teva és una mirada que ens com-
mou per la seva dignitat. Un ull que
plora per l'altre. Els ulls són l'òrgan
més sensible que tenim. L'única part
del cos que no ens pot tocar ningú.
El teu ull tapat esdevindrà, en el fu-
tur, un símbol de tot el que un dia
no es va poder ocultar.

Q U I N T A N A

K I M

J O N G -

U N _____

Corea del Nord és un misteri per al món. No sabem res del que hi passa i ho despatxem com si, tot plegat, fos un decorat de ciència-ficció on té lloc una pel·lícula de sèrie B, casposa i passada de moda. El riure i la por són reaccions incompatibles i, en el seu cas, per sentir-nos més tranquils, sembla que hem optat pel camí de l'humor. El veiem a vostè llançant amenaces nuclears i ens ho prenem amb conya, com si només fos un nen que juga a fer-se el milhomes. Què ens fa gràcia, exactament?

ISIDRE

Qui mana aquí? O qui mana a qui? El poder és una partida de cartes en què sempre sospitem que l'altre té un trumfo més. I és opac, es mou amb més comoditat pels passadissos subterranis que per la superfície. Ara, la incertesa ha arribat als grans despatxos. Els *lobbies* econòmics i mediàtics veuen perillar la seva supremacia. Perceben que algú els mou la cadira, però no saben ben bé qui és, perquè és la gent. És molta gent. Assistim al desempoderament del poder.

FAINÉ

LOQUILLO

Fa anys algú va dir de tu que cantaves amb els collons. També hi parles, amb els collons. També hi penses. Te'n vas de la llengua amb molta facilitat, amb aquesta tendència que tens d'expressar-te amb frases lapidàries, com si fossis John Wayne. Mig dandi, mig macarra; mig estrella de rock, mig torero. La vida com una pel·lícula, en què a cada seqüència has de demostrar que vas per lliure i que vius a la contra.

